

Децентралізації, ініційована Президентом України Петром Порошенком, охоплює все більшу територію Дніпропетровщини. Завдяки реформі місцевого самоврядування громади розширюють свої повноваження й отримують додаткові фінансові ресурси на розвиток.

У 2017 на розвиток Дніпропетровщини держава спрямувала майже 1 млрд грн, з них 135 млн – на розбудову об'єднаних громад [4, с. 168].

Отже, децентралізація – чи не єдина з реформ європейського вектору розвитку. І хоча, як ми зауважили, не скрізь об'єднання і реєстрація громад проходять гладко, наочні вже масові позитивні приклади самостійного, раціонального розпорядження бюджетними коштами в інтересах мешканців саме громад. Тож, вже незабаром можна говорити про децентралізацію, як про одну з фундаментальних реформ сучасної української влади, яка наблизила пересічного простого українця до розпорядження коштами власної територіальної громади, а відтак – вирішення проблем саме цієї громади через прямий вплив на прийняття управлінських рішень.

Список використаних джерел:

1. Переосмислення функцій державного управління у контексті децентралізації публічної влади (В. І. Мельниченко) // Український соціум. – 2017. – № 2 (4). – С. 109-116.
2. Ганущак Ю.І. Територіальна організація влади: Напрямки змін / за заг. ред.д. держ. упр., проф. Куйбіди В.С. [Монографія]. – Львів: Видавництво «Астролябія», 2017. – 166 с.
3. Децентралізація. Місцеві бюджети 159 об'єднаних територіальних громад. Фінансово-аналітичні матеріали / За ред. Казюк Я.М. – К.: Міністерство регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України, 2017 р.
4. Юрій Ганущак. Реформа територіальної організації влади; Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні – DESPRO». – К.: ТОВ «Софія-А». – 2017. – 168 с.

Колісник О.О.

студент,

Науковий керівник: Яструбецька Л.С.

кандидат економічних наук, доцент,

Львівський національний університет

імені Івана Франка

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ЧИСТОГО ПРИБУТКУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Постановка проблеми. В ринкових умовах ведення бізнесу, що характеризуються невизначеністю чинників зовнішнього середовища, важливим завданням у функціонуванні суб'єктів господарювання є вибір ефективних методів управління формуванням їхнього прибутку. Виняткової актуальності це питання набуває для українських підприємств, на яких спостерігається тенденція до зниження рентабельності, загострення

конкурентної боротьби поруч із низькою купівельною спроможністю населення. В сучасних умовах господарювання значна частина національних підприємств не спроможна повною мірою вирішити проблему поповнення власних обігових коштів, фінансування капітальних вкладень в основні засоби та інноваційний розвиток. Досягнення цих цілей вимагає певної величини фінансових ресурсів, основним джерелом яких є прибуток, що підтверджує гостру необхідність розроблення теоретичних та практичних засад щодо формування та використання чистого прибутку на підприємствах.

Мета дослідження полягає у визначенні сутності прибутку, з'ясуванні особливостей формування та використання чистого прибутку на підприємстві та окресленні шляхів удосконалення управління ним.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема формування та розподілу прибутку займається чимало вітчизняних та зарубіжних вчених, зокрема І. Бланк, В. Гриньова, О. Зінченко, М. Крупка, І. Кузь, Л. Лігоненко, О. Орлов, А. Поддєрьогін, К. Проскура та інші. Водночас, питання оцінки впливу окремих чинників на формування прибутку на підприємстві й досі залишаються актуальними та потребують поглибленого дослідження.

Виклад основного матеріалу дослідження. Прибуток – кінцевий результат діяльності суб'єкта господарювання, який характеризує абсолютну ефективність його роботи. Важливим завданням для підприємств є не лише забезпечення досягнення відповідної величини прибутку, але й необхідного рівня якості прибутку підприємства на всіх етапах його формування.

Поява поняття прибутку безпосередньо пов'язана з появою категорії «витрати виробництва». Прибуток є показником, який характеризує виробничо-фінансову діяльність підприємства [1].

Чистий прибуток – це дохід від реалізації товарів (робіт, послуг), розрахований без урахування акцизного податку, мита, податку на додану вартість, інших непрямих податків та зборів. Чистий прибуток є фінансовим показником, який є джерелом покриття подальших витрат підприємства (поточних і довгострокових зобов'язань).

Важливість прибутку для розвитку підприємства вимагає формування дієвого механізму управління ним. Саме тому, у процесі діяльності підприємство повинно проводити політику максимізації прибутку, що включає:

- управління формуванням прибутку;
- управління розподілом і використанням прибутку.

Оскільки, прибуток є основним джерелом фінансування розвитку підприємства, то уся його діяльність спрямовується на те, щоб забезпечити зростання прибутку або, принаймні, стабілізувати його на певному рівні впродовж тривалого періоду часу.

Прибуток будь-якого підприємства формується за рахунок таких джерел:

- прибуток від продажу продукції є основною складовою загального прибутку. Обчислюється як різниця між виручкою та її повною собівартістю (без урахування ПДВ і акцизного податку);

- прибуток від продажу майна включає прибуток від продажу основних фондів (матеріальних активів), нематеріальних активів, цінних паперів. Розраховують як різницю між ціною продажу та балансовою (залишковою) вартістю об'єкта, який продається з урахуванням витрат на продаж, демонтаж, транспортування, оплату послуг агентських служб;

- прибуток від позареалізаційних операцій – це прибуток від пайової участі у спільних підприємствах, здавання майна в оренду, дивіденди на цінні папери, дохід від володіння борговими зобов'язаннями, надходження від економічних санкцій. Обчислюється як різниця між доходами, отриманими внаслідок виконання цих операцій і витратами на їх виконання.

Чистий прибуток підприємства використовується у двох напрямках [2]:

- реінвестування в розвиток підприємства (на підвищення його організаційно-технічного рівня);

- споживання.

У системі управління прибутком підприємства його планування є найбільш відповідальним етапом, що передбачає розроблення системи заходів щодо формування прибутку в необхідному обсязі, а також його розподілу і ефективного використання відповідно до стратегічних завдань розвитку суб'єкта господарювання. Тому важливим є врахування чинників, що впливають на його обсяг. Більшість авторів поділяють їх на зовнішні, що не залежать від підприємства, і внутрішні, на які підприємство може безпосередньо впливати.

Фінансовий менеджер повинен враховувати зовнішні чинники при обґрунтуванні управлінських рішень. До них належать фактори, пов'язані із загальною економічною ситуацією в країні, рівнем інфляції, специфікою окремих товарних ринків, впливом природних, географічних, транспортних і технічних умов на виробництво та реалізацію продукції.

Внутрішні чинники є безпосереднім об'єктом впливу з боку управлінської системи підприємства та джерелом збільшення прибутку за рахунок їх втілення в систему конкретних заходів і практичної реалізації [2].

Висновки. Прибуток є досить складним, інтегральним і багатоаспектним економічним об'єктом, який виконує стимулюючу функцію, але значною мірою залежить від впливу низки зовнішніх і внутрішніх чинників. Враховуючи це, удосконалення формування та розподілу прибутку підприємства повинно передбачати, передусім, вирішення таких завдань:

- удосконалення методики загального та факторного аналізу формування та використання прибутку підприємства;

- запровадження системи постійного моніторингу відхилень фактичних фінансових результатів від планових;

- з'ясування внутрішніх та зовнішніх чинників, що вплинули на відхилення досягнутих показників фінансових результатів від планових;

- усунення виявлених деструктивних чинників впливу на обсяги формування прибутку та внесення відповідних коригувань у фінансові плани підприємства.

Список використаних джерел:

1. Проскура К. П. Шляхи удосконалення планування прибутку підприємства // Економіка та управління підприємствами. – 2011. – № 5. – С. 115-121.
2. Орлов О. О. Планування прибутку підприємств в умовах ринкової економіки: монографія / О. О. Орлов, Є. Г. Рясних, Н. І. Гавловська / – Хмельницький: ХНУ, 2009. – 155 с.
3. Зінченко О. А. Показники і критерії якості прибутку підприємства на етапі його використання // Економіка та управління підприємствами. – 2011. – № 7. – С. 106-111.
4. Кузь І. В. Система розподілу прибутку підприємства: проблеми ідентифікації / І. В. Кузь // Вісник ЖДТУ. – 2009. – № 2 (48). – С. 51-56.

Курінна Д.В., Курінна В.В.

студенти,

Університет митної справи та фінансів

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСОВОГО РИНКУ В УКРАЇНІ ТА МОЖЛИВІ СПОСОБИ РІШЕННЯ

Фінансовий ринок є найголовнішою складовою економіки країни, від результативності процесу росту якого залежить економічна стабільність України. Однак сьогодні фінансова система України переживає одну з найбільш глобальних криз за весь час своєї незалежності, тому існують безліч проблем на фінансовому ринку.

Фінансова система – це сукупність врегульованих фінансово – правовими нормами окремих ланок фінансових відносин і фінансових установ (інститутів) за допомогою яких формуються, розподіляються і використовуються централізовані і децентралізовані фонди фінансових ресурсів і грошових коштів [1].

Функціями фінансового ринку є:

- мобілізація нетривалих незалежних грошових коштів через продаж цінних паперів;

- фінансування відтворювального процесу;
- сприяння переливу капіталу між галузями та компаніями;
- підвищення ефективності економіки в цілому.

Також фінансовий ринок поділяється за типами фінансових активів на:

- кредитний ринок (ринок банківських позик, позикового капіталу), інакше кажучи це ринок на якому предметом купівлі продажу є незалежні кредитні ресурси, циркуляція яких відбувається за умов спрямування їх назад в визначений термін та не безплатне гарантування;

- ринок цінних паперів (фондовий ринок), це ринок, де предметом купівлі продажу є різновиди майже усіх цінних паперів (фондових інструментів), випущених в результаті емісії підприємствами, державою, різноманітними фінансовими установами;